

**SSCB ADALET BAKANLIĞI TÜM BİRLİK
HUKUK BİLİMLERİ ENSTİTÜSÜ**

Onurlandırılmış Bilim İnsanı

Prof. M. N. GERNET

**HİTLERCİLERİN İNSANLIĞA
KARŞI SUÇLARI**

**Düzenleyen
N. M. RYCHKOVA**

**HUKUK YAYINLARI
SSCB ADALET BAKANLIĞI**

Moskova, 1946

Kaynak: SSCB Adalet Bakanlığı Hukuk Bilimleri Enstitüsü, Onursal Bilim İnsanı, Profesör M. N. Gernet, Hitlercilerin İnsanlığa Karşı İşlediği Suçlar, Editör: N. M. Rychkov, SSCB Adalet Bakanlığı Hukuk Yayınevi, Moskova - 1946

Orijinal dil: Rusça

Google Translate ve Yandex Translate kullanılarak Türkçeye çevrilmiş, gözden geçirilerek yazıya dökülmüş ve bu E-Kitap hazırlanmıştır.

Ocak 2026.

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek (Londra Bürosu)

<http://www.st-cyprus.co.uk>

Doğrudan Demokrasi (Komünist Parti)

www.directdemocracy4u.uk

НАУЧНО-ИССЛЕДОВАТЕЛЬСКИЙ ЮРИДИЧЕСКИЙ НАУК
АКАДЕМИИ НАУК СССР

Докладчик: автор
Проф. К. П. СЕРНЕТ

750
Δ 521

ПРЕСТУПЛЕНИЯ ГИТЛЕРОВЦЕВ ПРОТИВ ЧЕЛОВЕЧНОСТИ

Под редакцией
Н. Н. РАУХОВА

МОСКОВСКОЕ ИЮРИДИЧЕСКОЕ
УНИВЕРСИТЕТСКОЕ ИМЕНИ С. С. ХУДИН
Москва — 1946

**SSCB ADALET BAKANLIĞI TÖM BİRLİK
HUKUK BİLİMLERİ ENSTİTÜSÜ**

**Onurlandırılmış Bilim İnsanı
Prof. M. N. GERNET**

**HİTLERCİLERİN İNSANLIĞA KARŞI
SUÇLARI**

**Düzenleyen
N. M. RYCHKOVA**

**HUKUK YAYINLARI
SSCB ADALET BAKANLIĞI
Moskova, 1946**

İÇİNDEKİLER

HİTLER'İN İNSANLIĞA KARŞI İŞLEDİĞİ SUÇLARIN KAVRAMLARININ KAPSAMI	6
IRKÇILIK TEORİSİ	11
NAZİLERİN BİREYE KARŞI İŞLEDİĞİ CİNAYETLER, İŞKENCELER VE DİĞER SUÇLAR	14
İNSAN KÜLTÜRÜNÜN BAŞARILARINA KARŞI İŞLENEN SUÇLAR	24

Editör A. B. Bondarenko. Baskı için imzalandı 6/99 1946.
Basılı sayfa 2. Yazar notu 2. Basılı sayfada 43120 karakter.
M 06313. Tiraj 10.000. Fiyat 40 kopek. Sipariş 467.

Ivan Fedorov. Leningrad, Zvenigorodskaya, 11.

HİTLER'İN İNSANLIĞA KARŞI İŞLEDİĞİ SUÇLARIN KAVRAMLARININ KAPSAMI

8 Ağustos 1945'te Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği, Amerika Birleşik Devletleri, Büyük Britanya Birleşik Krallığı ve Fransız Cumhuriyeti Geçici Hükümeti, Nazi Almanyası'nın başlıca savaş suçlularını yargılamak üzere Uluslararası Askeri Mahkeme'yi kurdu.

Uluslararası Askeri Mahkeme, Alman faşizminin eski yuvası Nürnberg'de, dünyayı insan kanına bulayan ve suç planları adına en korkunç vahşetleri işleyen Nazi suçlularını yargılıyor. Uluslararası Askeri Mahkeme, vicdanının insanlık yasalarını pervasızca ihlal eden tüm suçlular için hak ettikleri cezayı talep ettiği ulusların mahkemesidir.

“Sadece alçak ve şereften yoksun, hayvan seviyesine indirgenmiş alçaklar, masum ve silahsız insanlara karşı böyle vahşetlere göz yumabilirler... Avrupa'yı darağaçları ve toplama kamplarıyla doldurdular... Avrupa'yı ulusların hapisanesine çevirdiler. Ve buna Avrupa'da 'yeni düzen' diyorlar... Bu cellatlar bilsinler ki, suçlarının sorumluluğundan kaçamayacaklar ve işkence gören halkların cezalandırıcı elinden kurtulamayacaklar. “¹

İddianame, Nazi cellatlarının işlediği tüm suçlar hakkında ayrıntılı bilgiler içermektedir. Özellikle, insanlığa karşı işlenen suçlara ayrı bir bölüm ayrılmıştır.

Uluslararası Askeri Mahkeme Şartı'na göre hangi suçlar “insanlığa karşı suç” olarak kabul edilir?

Tüzüğe göre, Uluslararası Askeri Mahkemenin yetki alanına giren suçlar 6. Maddede listelenmiştir. 6. Maddenin “a” bendi “barışa karşı suçları”, “b” bendi “savaş suçlarını” ve “c” bendi “insanlığa karşı suçları” listelemektedir. “Barışa karşı suçlar” şunları içerir: saldırgan bir savaşın planlanması,

¹ J. Stalin, Sovyetler Birliği'nin Büyük Vatanseverlik Savaşı Üzerine, Gospolitizdat, Moskova, 1946, s. 68-69.

hazırlanması, başlatılması veya yürütülmesi ve bu tür saldırgan bir savaşla ilgili diğer birçok eylem.

Savaş suçları, yani savaş kanunlarının veya geleneklerinin ihlali, 6. maddenin “b” bendinde listelenmiştir. Bu ihlaller şunları içerir: işgal altındaki topraklardaki sivil nüfusun öldürülmesi, işkence görmesi, köleliğe veya başka amaçlarla sürgün edilmesi; savaş esirlerinin veya denizdeki kişilerin öldürülmesi veya işkence görmesi; rehinelere öldürülmesi; kamu veya özel mülkiyetin yağmalanması; şehirlerin ve köylerin kasten tahrip edilmesi; askeri gereklilikle haklı gösterilemeyen yıkım ve diğer suçlar.

(c) paragrafı, “insanlığa karşı suçlar”ın kısa bir listesini sunmaktadır: savaş öncesinde veya sırasında sivillere karşı işlenen cinayet, soykırım, köleleştirme, sürgün ve diğer zulümler; Mahkemenin yetki alanına giren herhangi bir suçun infazı sırasında veya bu suçla bağlantılı olarak siyasi, ırksal veya dini gerekçelerle yapılan zulümler, bu eylemlerin işlendiği ülkenin iç hukukunun ihlali olup olmadığına bakılmaksızın.

Uluslararası Askeri Mahkeme Şartı’ndaki “insanlığa karşı suçlar” listesi kapsamlı değildir, çünkü bu suçlar o kadar çeşitli ve çok sayıdadır ki, hepsini listelemek neredeyse imkansızdır.

“c” bendi, bir kişinin kişiliğine yönelik suçları listeler.

Önemli olan, 6. maddenin “c” bendinde, bu bentte listelenen suçlar için Uluslararası Askeri Mahkemenin yargı yetkisinin, “bu fiillerin işlendiği ülkenin iç hukukunu ihlal edip etmediğine bakılmaksızın” belirtilmesidir.

Sivillere, savaş esirlerine ve rehinelere karşı işlenen en acımasız savaş suçları, adaletin temel gereklerinin korkunç, dünyaca ünlü ihlalleri, insanlığa karşı bir hakaret, faşist tiranlığın utanmaz ve pervasız zulüm eylemleridir.

Alman faşistlerinin işlediği tüm anlamsız vahşetler, insanlığın gereklerini ihlal etmektedir.

Kasaba ve köylerin anlamsızca yıkımı, sayısız insanın ve kültürel anıtın kayıpla birlikte, her dürüst insanın adalet

duygusunu derinden incitti. İnsanların, kültürel anıtların, sanat eserlerinin ve bilimsel koleksiyonların yok edilmesi ve yağmalanması, insanlığa onarılamaz zararlar verdi.

Ulusal bilim, sanat ve kültür anıtlarını en geniş anlamıyla yok eden ve yağmalayan Nazilerin suçları, aynı zamanda insanlığa karşı işlenmiş en ağır suçlardır.

Nürnberg Mahkemelerinde büyük Alman savaş suçlularına karşı hazırlanan iddianamede, Uluslararası Askeri Mahkeme Şartı'nın 6. maddesinin yukarıda belirtilen üç paragrafında yer alan suçların ayrıntılı bir listesi çeşitli bölümlerinde verilmiştir.

SSCB Başsavcısı Yoldaş Rudenko, açılış konuşmasında haklı olarak “Nazilerin iktidara yükselişinin, insanlığa karşı ağır suçlar işlemek için bahane olarak kullanılan sayısız provokasyonla damgalandığını” belirtmiştir¹. Nazilerin, kendilerine karşı olan veya olmayan herkese karşı uyguladıkları yargısız infazlar özellikle yaygındı. Yargılama veya adil yargılama olmaksızın hapishanelerde ve toplama kamplarında tutukluluk, insanlığın tüm gereklerini ihlal eden en sağlıksız ve insanlık dışı koşullar altında hapishanelerde ve kamplarda tutukluluk, ırk ve siyasi nedenlere dayalı olarak insanların toptan yok edilmesiyle sonuçlanan kitlesel katliam—tüm bunlar “imha” teriminin anlamı kapsamına girer.

İddianamede sanıklar hakkında şu ifadeler yer almaktadır: “İnsanların kasıtlı ve sistematik olarak yok edilmesini, yani belirli ırksal ve ulusal gruplara mensup insanların toplu olarak imha edilmesini, işgal altındaki topraklarda yaşayan sivil nüfusun, bireysel ırkları ve nüfus katmanlarını, ayrıca ulusal, ırksal ve dini grupları yok etmek amacıyla katledilmesini gerçekleştirdiler.”

Ayrıca, iddianamenin özellikle “insanlığa karşı suçlar” bölümünü vurgulayarak çeşitli savaş suçlarını insanlık dışı

¹ "Pravda" 10 Şubat 1946.

olarak nitelendirdiğinin de altını çizmek gerekir. Dolayısıyla, bireysel savaş suçları, adeta “insanlığa karşı suçlar” ile birleştirilmiştir.

İnsanlığa karşı işlenen suçlar faşist canavarların kanunudur. Bu suç çetesinin liderlerinden Göring, “Biz Ulusal Sosyalistler, sahte nezakete ve sahte insanlığa bilinçli olarak karşıyız” diye vaaz verdi. İnsanlık binlerce yıldır kendi kültürünü yaratmıştır. İnsanlık ve insanlık mücadelesi bayrağı altında elde edilen kazanımlar ölçülemezdir. Ve Nazilerin darbeleri ne kadar korkunç, işledikleri tüm alçakça suçlar o kadar dehşet vericiydi.

İddianamede savaş suçlarının başlangıç tarihi 1 Eylül 1939, bitiş tarihi ise 8 Mayıs 1945 olarak belirlenmiştir. İnsanlığa karşı suçlara gelince, iddianamede Almanya içindeki vahşet döneminin başlangıç tarihi tam olarak belirtilmemiştir; Almanya dışındaki dönem ise 1 Eylül 1939’dan, yani Nazi saldırısının başladığı zamandan itibaren olarak belirlenmiştir.

* * *

Yoldaş Stalin şöyle öğretir: **“Hitlerci parti, emperyalistlerin partisidir ve dahası, dünyadaki tüm emperyalistler arasında en yağmacı ve yırtıcı emperyalistlerin partisidir.”**¹ Milliyetçi olmadıkları için Hitlercilerin kendilerine sosyalist deme hakkı yoktu. Bu adı sadece gerici doğalarını sözlerle örtbas etmek için bir maske olarak kullandılar. Yoldaş Stalin bu konuda şöyle dedi: **“Naziler sosyalist olarak kabul edilebilir mi ?** Hayır, edilemezler. Gerçekte Naziler, sosyalizmin yeminli düşmanlarıdır... Ve bu azgın emperyalistler ve en kötü gericiler hâlâ ‘milliyetçi’ ve ‘sosyalist’ kılığına bürünmeye devam ediyorsa, bunu halkı aldatmak, saf insanları

kandırmak ve yağmacı emperyalist özlerini ‘milliyetçilik’ ve ‘sosyalizm’ bayrağıyla örtbas etmek için yaparlar.”²

Hitler, 30 Ocak 1933’te resmen iktidarı ele geçirdi ve suç teşkil eden, sözde “hükümet” faaliyetlerine başladı. Ancak iktidarın ele geçirilmesi, önceki yıllarda yaşanan olayların bir sonucu olarak ortaya çıkmıştı.

İktidarın ele geçirilmesi Nazi diktatörlüğünü ve her türlü suçun dalgasını başlattı. Hitler, 4 Şubat 1933 gibi erken bir tarihte “Alman Halkının Savunması İçin” adlı bir olağanüstü hal kararnamesi yayınladı. Bu “kararname”, yönetime halk ve hakları üzerinde geniş yetkiler verdi. Yetkililer açık hava toplantılarını yasaklayabilirdi. Herhangi bir siyasi toplantıdan 48 saat önce polise haber verilmesi gerekiyordu. Polis, kamu düzeni için tehlikeli olduğunu düşündüğü herhangi bir toplantıyı yasaklayabilirdi. Polis, bir toplantıda kullanılan dilin üst düzey hükümet yetkililerine hakaret içerdiğini tespit ederse, toplantı dağıtılabildi.

17 Şubat 1933’te Göring, polise “Çelik Miğfer” üyelerini ve fırtına birliklerini korumak için silah kullanmaktan çekinmemeleri çağrısında bulunan bir polis emri yayınladı. Bu, utanmazca bir şiddet ve cinayet teşvikiydi. Emirde aynen şu ifadeler yer alıyordu: “Görevlerini yerine getirirken silah kullanan polis memurlarını, kullanımının sonuçlarından bağımsız olarak koruyacağım. Tersine, sahte hoşgörü gösteren herkes disiplin cezası beklemelidir. Her memur, harekete geçmemenin, harekete geçmede yapılan bir hatadan daha büyük bir suç olduğunu her zaman hatırlamalıdır.”¹

Böylece, iktidarı ele geçirdikleri ilk aydan itibaren Naziler, cinayeti “devlet faaliyetlerinin” bir sistemi haline

² Aynı eser, s. 25-26.

¹ Stalin J. V., Sovyetler Birliği’nin Büyük Vatanseverlik Savaşı Üzerine, Gospolitizdat, Moskova, 1946, s. 25.

getirdiler. 22 Şubat 1933'te Göring, tabancalar ve kauçuk coplarla donatılmış yardımcı polis birlikleri oluşturulması emrini verdi. Yalnızca Prusya'da, her türlü vahşeti işlemeye hazır 50.000 Nazi bu birliklere dahil edildi. Bu, tecavüzcülerden, soygunculardan ve katillerden oluşan bir orduydı.

27 Şubat'ta Naziler, Reichstag yangınını dünyaya duyurarak suçu Komünistlere yüklediler. Nazilerin işlediği bu kundaklama, en büyük suçlarından biriydi. Bunu terör saltanatlarını yoğunlaştırmak için kullandılar.

Böylece, Almanya'nın kendi içindeki kışkırtıcı yangınların ve kanlı cinayetlerin alevleri arasında Hitler Partisi öfkeyle yayıldı. 28 Şubat'ta "Halkın ve Devletin Savunmasında" kararnamesiyle ifade, basın ve toplantı özgürlüğünü ortadan kaldırdı. Birçok kişi öldürüldü veya hapsedildi. Korkunç toplama kampları açıldı. Almanya'da hiçbir halk karşıtı hareket, Naziler kadar çok insan hayatını ve ulusal malı yeryüzünden silmedi.

İnsanlığın ve adaletin taleplerini tamamen görmezden geldiler ve bununla açıkça gurur duydular. 3 Mart 1933'te Göring bir konuşmasında şunları söyledi: "Benim görevim adalet dağıtmak değil, yok etmek ve ortadan kaldırmaktır. Bu, kaosa karşı bir mücadele olacak ve bu mücadelede sadece polis gücünden fazlasını kullanmayacağım. Bu suçluların kafasının arkasına indireceğim yumruk, kahverengi gömleklilerin yumruğudur."

IRKÇILIK TEORİSİ

Nazi suçlarının temelinde, yarattıkları "ırk teorisi" yatıyordu. Bu insanlık karşıtı doktrin, başta saldırgan savaş olmak üzere tüm suçların işlenmesini haklı çıkarmayı amaçlıyordu. Almanların üstünlüğüne dayanan ırk teorisi, Aryanları dünyanın efendisi, diğer tüm milletleri ise kölesi haline getirecek her türlü aracı haklı çıkarmayı hedefliyordu.

En alaycı biçimde, faşistler şiddet ve despotizm, sömürü ve eşitsizliğe dayalı bir sosyal sistemi ideal olarak ilan ettiler. İrk teorisi, tüm ulusların en iyi insanların uğruna savaştığı ve bilimin dünya çapında çabaladığı insanlığın tüm yüce ideallerini tamamen küçümseyerek reddetti. Faşistler, ırk teorilerini en son bilimsel başarı olarak utanmazca ilan ettiler.

17. Parti Kongresi'nde (1934) Yoldaş Stalin şunları vurguladı: “Faşizmin ırkçı teorisi, bilimden gökyüzü ile yeryüzü kadar uzaktır.”¹ Bu sözler ile faşist yönetimin devrilmesi arasında on bir yıl geçti. Bu süre zarfında Naziler, ırkçı teorileriyle, tüm iç ve dış politikalarında ve ilerlemeye yaklaşımlarında kendilerine rehberlik eden şeyin bilim değil, haydut bir ideoloji olduğunu gösterdiler.

Faşistler, “ırk teorilerinden” iki pratik sonuca vardılar. Birincisi, Almanlar efendi olacaktı. İkincisi, Alman olmayan, Aryan olmayan herkes köleliğe ve yok edilmeye mahkum edilecekti. Hitler şöyle dedi: “Diğer halkların Alman halkıyla eşitliğini asla tanımayacağım. Görevimiz diğer halkları boyunduruk altına almaktır. Alman halkı, dünyaya yeni bir efendi sınıfı kazandırmaya çağrılıyor.” Hitler sözleriyle şöyle açıkladı: “Yabancı nüfusu azaltmanın yanı sıra Alman nüfusunun sistematik olarak artmasını sağlama göreviyle karşı karşıyayız.” Ancak yok etme “deneylerine” Alman halkıyla başladı. “... Böcekler gibi üreyen aşağı bir ırktan milyonlarca insanı yok etme hakkımı kim tartışabilir... Yirmi milyon insan yok edilmelidir.”²

Hitler, tahmin edilen rakamı çok aştı. Ancak, insan hayatını “yok etme hakkının” kahraman Kızıl Ordu ve özgürlük seven ülkelerin orduları tarafından yok edileceğini

¹ J. Stalin , Leninizm Soruları, 10. baskı, s. 546.

² Goldstein I., Alman Faşizminin İrk Politikası, Dünya Ekonomisi ve Dünya Politikası Dergisi, 1942, Sayı 11-12, s. 36-37.

ve faşizmin tüm suçlarından insanlığın yargısı önünde hesap vereceğini öngöremedi.

14 Temmuz 1933'te, iktidarı ele geçirmelerinden altı ay sonra, faşistler iğrenç “Kalıtsal Hastalıklı Çocukların Doğurulmasını Önleme Yasası”nı çıkardılar. Bu kısırlaştırma yasası, doğrudan mülksüz sınıfı ve faşizmin siyasi muhaliflerini hedef alıyordu.

Yoldaş Dimitrov, Komintern'in 7. Kongresi'nde haklı olarak şunları söylemişti: “Kısırlaştırma, siyasi mücadelenin bir aracı haline dönüştürüldü.”³ Faşistler bu aracı istedikleri kadar yaygın bir şekilde kullandılar. Sadece 1934-1935 yıllarında Almanya'da 580.000 kişi kısırlaştırıldı.”

Yahudilere karşı duydukları en büyük nefretle dolu olan Naziler, 15 Eylül 1935'te Alman Kanı ve Alman Onurunun Korunması Yasasını çıkardılar. Bu yasanın her maddesi Almanya'daki Yahudi nüfusuna ağır bir darbe indirdi ve Alman halkı için bir utanç kaynağı oldu.

“Kanunun” ilk maddesi, herhangi bir Yahudinin Alman kanından biriyle evlenmesini yasaklıyordu. Bu, ciddiyeti bakımından özel bir vatana ihanet türüne, yani “ırksal vatana ihanete” eşdeğer yeni bir suç getiriyordu. Bu kanuna aykırı olarak yapılan tüm evlilikler, hatta yurtdışında yapılanlar bile geçersiz sayıldı. Böyle bir suç için faşist bir mahkeme, bir kişiyi 15 yıla kadar ağır hapis cezasına bile mahkum edebiliyordu.

Yahudiler ile Aryan kökenli kişiler arasındaki evlilik dışı ilişkiler de suç olarak ilan edildi.

Nürnberg Mahkemelerinde, savcılık Hitler'in Yahudilere yönelik, onları dışlanmış ve yaşam hakkından mahrum bırakılmış hale getiren bir dizi kararnamesini sundu. En temel insan haklarını çiğneyen sayısız yasa arasında, Yahudilerin Almanya'nın ekonomik hayatından çıkarılmasına ilişkin 12 Kasım 1938 tarihli kararname ve Almanların Yahudi doktor,

³ Trakhterev V., Kastrasyon ve kısırlaştırma, Sosyalist Hukuk Dergisi, 1937, Sayı 2, s. 83.

avukat vb. hizmetlerinden yararlanmasını yasaklayan 8 Ocak 1937 tarihli emir gibi “yasalar” da vardı. Tüm bu kararnameler ve talimatlar, Hitler’in “Yahudi sorununun nihai çözüümü” olarak adlandırdığı Nazi eylemlerinin, yani sadece Almanya’da değil, işgal altındaki tüm ülkelerde Yahudilerin toptan yok edilmesinin sadece bir öncüsüydü. Çeşitli şehirlerde kurulan toplama kampları ve gettolar, milyonlarca Yahudi ve tüm köleleştirilmiş halkın şehit edildiği yerler haline geldi.

Gerçekten de, Naziler iktidarı ele geçirdiğinden beri Almanya kasvetli bir mezara ve devasa bir işkence odasına dönüştü.

Nazilerin Bireye Karşı İşlediği Cinayetler, İşkenceler ve Diğer Suçlar ¹

Nazilerin canavarca vahşetleri, Uluslararası Askeri Mahkeme Şartı’nın 6. maddesinin “c” bendinde belirtildiği gibi, bir insanı yaşamdan, özgürlükten ve acıdan mahrum bırakmayı amaçlayan insanlığa karşı suçları da içerir. İktidarı ele geçirdikten hemen sonra Almanya’da bu suçlara başlayan faşistler, aynı zamanda tüm uluslararası antlaşmaları ve kendi yükümlülüklerini kasten ihlal ederek, diğer halkların yok edilmesi ve köleleştirilmesini amaçlayan saldırgan bir savaş için suç planları hazırladılar. İtalyan faşistleri ve Japon emperyalistleri onlara yardım etmek için acele ettiler. Eylem programları, en iğrenç suçların, kısıktıcı cinayetlerin, aldatmaların ve insanlığa karşı tüm suçların işlenmesini içeriyordu.

¹ Faşistlerin vahşetleri hakkında, Yoldaş V. M. Molotov’un tüm notlarına, Gospolitizdat’a, aynı yayının “Olağanüstü Devlet Komisyonu Mesajı”na ve Kızıl Ordu Ana Siyasi Müdürlüğü’nün 1942-1945 yılları arasında yayınlanan “Alman-Faşist İşgalcilerin Vahşetleri” sayılarına bakınız.

İnsanlığa karşı komplo kuranlar, bombardıman uçaklarının, zırhlı toplarının, makineli tüfeklerinin ve otomatik silahlarının kendilerini zafere götüreceğinden, “Tiger” ve “Panther” tanklarının Aryan olmayanları paramparça edeceğinden emindiler. 20. yüzyılın yamyamları, doymak bilmeyen kan susuzluklarını gidermek umuduyla milyonlarca insanı öldürmeyi planladılar. Sırasıyla Avusturya, Çekoslovakya, Polonya, Norveç, Hollanda, Belçika ve Lüksemburg, Fransa, Yugoslavya ve Yunanistan’ın, Birliğimizin ve diğer ülkelerin halklarının kanını içtiler.

22 Haziran 1941’de Hitler’in orduları haince SSCB sınırlarını geçti. Faşizm, Sovyetler Birliği’ne karşı hain ve suç dolu bir savaş başlattı, ancak cesur Kızıl Ordu ve Bolşevik Partisi ile Yoldaş Stalin önderliğindeki Sovyet halkı, Berlin’deki Alman Reichstag’ına kızıl bayrağı çekerek bu savaşı zaferle sonlandırdı. Birleşmiş Milletler silahlı kuvvetleri sayesinde insanlık özgürleştirildi, uygarlığı onu tehdit eden ölümcül tehlikeden kurtarıldı.

Avrupa’daki savaşın en başından itibaren, dünya genelindeki kamuoyu, Almanların geçici olarak işgal ettikleri ülkelerden geçtikleri her güzergahta işledikleri inanılmaz vahşetler hakkında bilgilendirildi. Bu raporlar o kadar korkunçtu ki, inanılmaz görünüyordu. Ancak Nürnberg’dekiler de dahil olmak üzere Nazi davaları ve Alman vahşetlerini araştıran çeşitli komisyonların çalışmaları, kamuoyunun Nazilerin insanlık yasalarını ihlal etmesinin tüm dehşetinden habersiz olduğunu gösterdi.

Burada, akademik ilgi alanlarımin her zaman toplumsal bir olgu olarak kitlesel suçun incelenmesiyle, suçluların kendilerinin incelenmesiyle ve uzak geçmişte ve yakın zamanlarda suçla mücadele yöntemlerinin incelenmesiyle yakından ilgili olduğunu vurgulamak isterim. Ancak yarım asırlık akademik çalışmalarımda, uzak geçmişte bile, II. Dünya Savaşı sırasında Naziler tarafından işlenenler kadar korkunç bir insanlık ihlaline, böylesine bir zulme rastlamadım. Bu yarım yüzyıl boyunca çeşitli dillerde

okuduğum ceza ve suç tarihi üzerine kitapları ve makaleleri hatırlıyorum. Ortaçağ işkencelerinin ve infazlarının dehşeti aklıma geliyor, yargıç-cellatların ve Engizisyonun çeşitli görevlilerinin görüntüleri canlanıyor ve isimleri suç tarihine kazınmış ünlü suçluları hatırlıyorum.

Şaşırtıcı bir tesadüfle, 17. yüzyıl Alman yargıcı Benedikt Karpzow, zulüm konusunda rekoru elinde tutuyor. 20.000 ölüm cezası imzaladığını övünerek anlatmış ve işkenceye mahkum edilenler arasında kimin suçlu, kimin haklı olduğuna Tanrı'nın kendisinin karar vereceğini eklemişti. Bu "ünlü" Sakson'un torunları 20. yüzyılda onu çok aşarak, milyonlarca insanın soruşturma veya yargılama olmaksızın idam edilmesini emrettiler. Tanrı onların suçluluğunu yargılamak zorunda kalmayacak: Hepsi masumdu, sadece Yahudi veya Slav oldukları için, faşizmin siyasi düşmanı ilan edildikleri için, savaş esiri oldukları için veya partizanların akrabaları oldukları için öldüler.

Birinci ve İkinci Dünya Savaşları arasındaki 20. yüzyılın suçluları arasında ilk sıraya bir başka Alman olan Dempe de konulmalıdır. Alman Silezyası doğumlu bu kişi, yamyamlık amacıyla 31 kişiyi öldürmüştür . Üzerinde yapılan aramada kavrulmuş, haşlanmış ve tuzlanmış insan eti, insan derisinden yapılmış askılar ve kemerler ile öldürdüğü her kişinin ağırlığını not ettiği bir defter bulunmuştur. O, cinayeti meşru bir egemenlik aracı olarak savunan ve dövme insan derisinden abajur yapan Hitler'in yamyam ve kan emicilerinin öncüsüydü.

Orta Çağ'da, Engizisyon döneminde uygulanan ceza ve işkence tarihine dair geniş bir literatür mevcuttur. Savaşın ve korkunç vahşetlerin başlıca faillerinin şu anda yargılandığı ve bir zamanlar geçit törenleri ve faşist mitinglerin yapıldığı Nürnberg'de, dünyanın tek kriminoloji müzesinin bulunması önemlidir. Müze, her türlü işkence ve infaz aletinin koleksiyonunu barındırmaktadır. Gerçek boyutlu modeller, bu işkence ve infazların korkunç sahnelerini tasvir etmektedir. "Demir kız" olarak adlandırılan alet de bozulmadan

korunmuştur. Bu, gerçek boyutlu metal bir kadın figürüdür. Katlanır kapıları olan bir dolap veya sandık şeklinde olan bu figür, çeşitli uzunluklarda hançerlerle donatılmıştır. Mahkum “demir kızın” içine yerleştirilir, kapılar mekanik olarak yavaşça kapatılır ve hançerler vücudun her yerine yavaş yavaş saplanır. Kurbanın başına yapılan son hançer darbesine bu cellatlar “demir kızın öpücüğü” adını vermişlerdir.

Bu kriminoloji müzesi, Nazi cellatlarının işkence ve infaz uygulamaları yaptığı bir tür okul görevi mi görüyordu? Ancak Nürnberg müzesinin öğrencileri, en acımasız infaz ve işkence yöntemlerini kullanmada öğretmenlerini çok geride bırakmıştı. Bu durum, Nürnberg Mahkemelerinde gösterilen filmler ve sunulan belgelerle kanıtlanmaktadır. Bu “geliştirilmiş” infaz yöntemleri arasında gaz odaları ve gaz kamyonları da bulunmaktadır. Gaz odaları çeşitli toplama kamplarının bir parçasıydı. Gaz kamyonları ise, tabiri caizse, seyyar darağaçlarıydı. Nürnberg Mahkemelerinde, 1942 baharından itibaren bu infaz yönteminin özellikle Hitler’in emriyle kadınlara ve çocuklara karşı yaygın olarak kullanıldığı ortaya çıktı. Bir gaz kamyonu 10-40 mahkumu taşıyabiliyordu. Kurbanların gaz odalarında ölmesinin görüntüsü o kadar korkunçtu ki, her türlü “duyguya” alışkın deneyimli Nazi cellatları bile buna dayanamıyordu. Auschwitz’de 1500-1700 kişi gaz odalarına zorla sokuldu. Daha sonra, gaz maskesi takan cellatlar özel kapaklardan Zyklon zehrini attılar. İdam edilenlerin cesetleri yakıldı. Bu kampta günde 10.000 ila 12.000 kişi öldürüldü. Bu toplu imha yöntemi, Nazilerin sivilleri ve savaş esirlerini infaz etme biçiminin bir özelliği idi. Kampta ölüleri yakmak için beş krematoryum bulunuyordu.

yani sıra , infaz ve işkence için elektrik şoku da kullanılıyordu. Ancak kurbanların büyük çoğunluğu kurşunla öldürülüyordu. Ve bu yöntemde daha önce hiç görülmemiş bir “yenilik” getirildi. Kampa getirilenler listelerde “K” harfiyle, yani Almanca “kurşun” kelimesinin baş harfiyle işaretleniyordu. Bu mahkumlar çıplak soyulup bir hamama götürülüyor ve duş musluğunun üzerine yerleştiriliyordu. Özel

bir otomatik makineli tüfekle yakın mesafeden infaz ediliyorlardı.

Olağanüstü Devlet Komisyonu, küçük çocukların toplu halde kurşuna dizilerek hedef olarak kullanıldığı vakaları rapor ediyor. Kurşuna dizilmeye mahkum edilenlerin kendi mezarlarını kazmaları yaygın bir uygulamaydı. Ölüm cezasına çarptırılanlar, hazırlanmış bir mezarın kenarına veya mezara doğru diz çökmüş şekilde yerleştiriliyordu.

Smolensk yakınlarındaki bir kampta Naziler, ölüm cezasına çarptırılanları, hazırlanmış bir hendeğin dibinde, yüzüstü yan yana yatırıp, makineli tüfeklerle başlarının arkasından vurarak öldürdüler. Yeni kurbanlar ölümlerin cesetlerinin üzerine zorla yerleştirilip aynı şekilde öldürüldüler. İnfazlar, hendek dolana kadar devam etti.¹

Estonya'nın Kloga kentinde, Nazi cellatları mahkumları önceden hazırlanmış bir odun yığınının tahtalarına yatırdıktan sonra infaz ettiler. Bu cesetlerin üzerine daha fazla tahta yerleştirildi ve yeni bir kurban sırası kurşuna dizildi. Böylece, tahta katmanları ve insan cesetlerinden oluşan devasa bir odun yığını hazırlandı. Naziler, ateşin suçlarının izlerini topraktan daha iyi gizleyeceğini umuyorlardı. Ancak Nürnberg Mahkemelerindeki Sovyet savcılığı, Alman işgalcilerinin işlediği bu vahşetleri ortaya çıkardı.²

Önceki anlatımımızda Alman cellatların bu görünüşte basit infaz yöntemini nasıl çeşitlendirdiklerini zaten görmüştük. Ancak bu konudaki incelikleri sınır tanımıyordu. İnfazdan önceki son anları özellikle acı verici kılmak için çeşitli yöntemler geliştirilmişti. Örneğin, 18 Şubat 1946'da Nürnberg Mahkemeleri'nin akşam oturumunda, Sovyet

¹ Pravda, 20 Şubat 1946, Nürnberg Duruşmalarında Sovyet savcılığını temsil eden Yoldaş Smirnov'un konuşması.

² Pravda, 21 Şubat 1946, Nürnberg Duruşmalarında Sovyet savcılığını temsil eden Yoldaş Smirnov'un konuşması.

savcılığının bir temsilcisi kadın ve çocukların toplu infazlarıyla ilgili bir belge sundu. Bir düzine kamyon, 300 kadın ve çocuğu hazırlanmış bir hendeğe “canlı yük” olarak taşıdı. Cellatlar çocukları bacaklarından yakalayıp hendeğe attılar. Çaresiz anneler çocuklarının peşinden hendeğe koşarken, Nazilerin kurşunları peşlerinden uçarak bu talihsiz kadınların sırtlarına isabet etti. Hendek, içine canlı atılan anne ve çocukların cesetleriyle doldu. Bu kanlı katliamın tüm dehşetini kolayca hayal edebiliriz.

Başka bir örnekte ise kamyonlar “ölü ağırlık” taşımak için tasarlanmıştı; yani idam edilenlerin cesetlerini. Beşer kişilik gruplar halinde kademeli olarak gerçekleştirilen idamlar öncesinde Naziler, ölüm cezasına çarptırılanları, daha önce idam edilenlerin cesetlerini kamyonu yüklemeye zorluyor ve ardından bu cesetleri kendileri infaz ediyorlardı. Bu işlem sistematik bir şekilde yapılıyor ve Alman cellatlarının sadizmini ortaya koyuyordu.

Minsk davasında (Ocak 1946), ana sanıklardan biri olan polis şefi, “bir Gestapo görevlisinin nasıl davranması gerektiğini” göstermek için her zaman bizzat birkaç kişiyi öldürerek infazları başlattığını ifade etti. Sıklıkla, idam edilenlerin değil, sadece yaralıların gömüldüğü vakalar yaşanıyordu.

Nürnberg mahkemesinde bir tanık, Eylül 1944’te Mauthausen kampında 50 Sovyet subayının idam edildiğini ifade etti. Subaylar, birer birer, sıraya dizilerek başlarının arkasından vuruldular. Naziler, Orta Çağ’dan kalma diri diri yakma yöntemini yaygın olarak yeniden uygulamaya koydular. Kurbanları tek başlarına kazığa bağlayıp yaktılar. Kulübelerde, ahırlarda, büyük evlerde ve kiliselerde kilitli kurbanların toplu yakılması özellikle yaygındı. İnsanları krematoryumlarda diri diri yaktılar ve önce benzinle ıslatılıp veya katranla sıvanarak yakılan canlı insanlardan oluşan meşaleler oluşturdular.

Sivil halkı korkutmak için Naziler asma yöntemine başvurdular. İdam edilenlerin cesetleri uzun süre darağacında

asılı kaldı ve üzerlerinde “Bir partizan sakladım”, “Yeni düzene karşıyım”, “Alman yetkililerinin emirlerine karşı geldim” gibi sloganlar yazılıydı. Ayrıca, mahkumları çeneye takılan bir kanca ile asma yöntemini de geliştirdiler. Karanlık Orta Çağ bile böyle işkence dolu bir infaz görmemişti. Naziler, ölümü geciktirmek için kurbanlarını baş aşağı astılar ve kadınları, çocukları, yaşlıları ve mahkumları 30-40 metre derinliğindeki uçurumlara attılar, bu mahkumları alaycı bir şekilde “paraşütçüler” olarak adlandırdılar. 26 Ocak 1945’te Kiev’de görülen bir davada, 75 bin kişinin Almanlar tarafından 4-bis numaralı kuyuya atıldığı ve ardından kuyunun havaya uçurularak suyla doldurulduğu, dünyanın daha önce hiç görmediği türden devasa bir toplu mezar haline geldiği tespit edildi.

Naziler infazlarda da su kullandılar. Kurbanlarını dondurucu soğukta suya batırarak buz heykellerine dönüştürdüler. Nürnberg Mahkemelerinde, Mauthausen kampındaki 400 mahkumun çıplak bırakılıp -18°C (-32°F) sıcaklığa maruz bırakıldığı kanıtlandı. Soğuktan ölenler defalarca buzlu duşlara maruz bırakıldı. Bu acı verici infaz yönteminden ölüm, uzun ve dayanılmaz bir acı çekmenin ardından gerçekleşti. Hayat belirtisi gösteren az sayıda kişi ise balta ile öldürüldü. Toplama kamplarında bir başka acı verici infaz yöntemi daha uygulandı: susuzluk işkencesi. Susuzluktan ölenlere alaycı bir şekilde su yerine idrar verildi.

Yakarak idamın yanı sıra, mideye hidroklorik asit enjekte edilerek içten yakma yöntemi de kullanıldı. Zehirli içeceklerle zehirlenme ve kalbe enjeksiyon yoluyla idam da uygulandı. Nürnberg Mahkemelerinde bir görgü tanığı, 47 Fransız, İngiliz ve Hollandalı havacının acı dolu idamını anlattı. İki gün boyunca, yalınayak ve sadece iç çamaşırlarıyla, cellatların darbeleri altında sırtlarında ağır taşlar taşıdılar. Yolları kanla kaplıydı ve hepsi 48 saat içinde öldü. Ölüm, bitkinlikten ve acımasız taş darbelerinden kaynaklandı; tamamen bitkin düşüp ayağa kalkamayacak hale geldiler.

Yukarıda listelenen yöntemler, masum insanların öldürölme biçimlerinin tamamını kapsamamaktadır. Katiller, şu anda sanık sandalyesinde bulunan Keitel'in emriyle hareket ettiler: "Verimlilik ancak ölüm cezasıyla sağlanabilir." Yamyamlar bu infazları kılık değıştirerek gerçekleştirdiler ve işgal altındaki ölkelerde, Sovyetler Birliği'nin ele geçirdiği bölgelerdeki kendi halkımız da dahil olmak üzere milyonlarca insanı açlığa mahkum ettiler. Nazilerin insanlığa ve ahlaka karşı en büyük suçları arasında Leningrad'ın açlık kuşatması, insan cesetlerinden yapılan Danzig sabun fabrikası ve faşizmin masum kurbanlarından gübre üretimi yer almaktadır. Yaralı askerleri açık yaralarıyla gübreye koyarak kangrene yakalanmalarına neden oldular. Naziler, toplama kamplarında ve hapishanelerde sözde "tıbbi" canavarca deneyler yaptılar. Burada doktor ve cellat arasındaki ayırım bulanıklaştı. Kurbanlarını çeşitli hastalıklarla enfekte ettiler, mahkumları zehirli kurşunlarla vurdular ve çeşitli sıcaklıklarda dondurma deneyleri yaptılar. Uygun ekipman olmadan insanları stratosfere uçurdular ve orada ince havada can verdiler. Her türlü deneysel, acı verici ameliyatı gerçekleştirdiler ve sonuçlar ölümcöl oldu. Nazi cellat-doktorları için toplama kampı mahkumları, tavşan, fare ve sıçanlardan daha ucuz deney malzemesiydi. Toplama kamplarındaki milyonlarca mahkum tıbbi bakımdan mahrum bırakıldı ve neredeyse hepsi orada öldü. Alman doktorlar, Nazi Almanyası'nın canilerinin erkekleri, kadınları, çocukları, yaralıları ve hasta savaş esirlerini teslim ettiği özel olarak eğitilmiş vahşî köpeklerden farklı değildi.

Naziler, teknolojik ilerlemelerden yararlanarak Engizisyon'un korkunç uygulamalarını yeniden canlandırdılar. Ateş ve elektrik şokuyla işkence yaptılar, eklemleri kırdılar, parmakları, ayak parmaklarını, elleri, kulakları, dudakları ve dilleri kestiler, gözleri oyduklar, derilerini yüzdüler ve dövmele derileri sergi malzemesi olarak topladılar. Tırnakların altına iğne ve çiviler sapladılar, kurbanlarının derisinden kemerler kestiler ve nefret ettikleri beş köşeli yıldızı askerlerimizin

bedenlerine yaktılar. Engizisyon'un bile duymadığı şekillerde her türlü işkence yöntemini birleştirdiler.

Masum insanların siyasi, dini ve ırksal nedenlerle büyük ölçekte yok edilmesi gerçekleştirildi. Ölüm ve imha kamplarının korkunç isimleri insanlık tarihinin karanlık sayfalarına sonsuza dek kazındı: Buchenwald, Dachau, Majdanek, Auschwitz, Mauthausen, Kiev yakınlarındaki kamplar (Babi Yar'da 195.000 kişi öldü), Minsk, Riga ve daha birçokları.¹

Faşist çetenin tüm üyeleri arasında, gerçekleştirilen infaz sayısı ve işkence dehşeti konusunda birinciliği elde etmek için adeta bir yarış vardı. Mauthausen kampının komutanı mahkumlara şöyle demişti: "Kamptan ancak krematoryum bacasından duman çıkarken ayrılacaksınız." Buraya sadece savaş esirleri değil, milyonlarca Aryan olmayan insan da gönderildi; Fransızlar, Danimarkalılar, Norveçliler, Yahudiler ve Slavlar. Bu kampların filmleri Nürnberg mahkemelerinden önce gösterildi. Onları izleyenler asla unutmayacak; onları okuyan ve duyanlar ise anlamsız, insanlık dışı zulmün tasvirlerini sonsuza dek hatırlayacaklar.

Elbette, kanlı faşist vahşetlerin nihai hesaplarının tutulması biraz zaman alacaktır. Ancak şimdiden, Olağanüstü Devlet Komisyonu raporundan Auschwitz'deki korkunç suçları biliyoruz; burada dört milyondan fazla insan katledildi. Küçük Baltık devletlerinde bile, Alman vahşetinin kurbanlarının sayısı yüz binleri buluyor. Örneğin, Riga'daki bir duruşmada (26 Ocak 1946), Letonya SSC'de işgalcilerin 600.000'den fazla Sovyet sivil ve savaş esirini yok ettiği ve 280.000'den fazlasını Almanya'ya köle olarak sürdüğü tespit edildi. Litvanya SSC'de ise yaklaşık 700.000 Sovyet sivil ve savaş esirini yok ettiler ve 36.000 Sovyet vatandaşını köle olarak sürdüler. Estonya SSC'deki cinayet sayısı da çok büyüktü. Belarus, Ukrayna ve büyük Anavatanımızın diğer bölgelerinde

¹ Simonov K., İmha Kampı, Voenizdat, Leningrad, 1944'e bakınız.

de milyonlarca insan daha öldürüldü. Topraklarımız bu kurbanların kanıyla sulanmıştır.

20 Aralık 1945'te Nürnberg Mahkemelerinde, yalnızca bir grup Yahudi imhacısının Litvanya'da 136.421, Belarus'ta 41.828, Letonya'da 35.238 vb. Yahudiyi öldürdüğünü belirten çok gizli bir Alman belgesi sunuldu.

Gizli bir imha yöntemi, nüfusun Almanya'da köleliğe sürülmesiydi. Sadece Ukrayna Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti'nden iki milyondan fazla insan sürgün edildi. Nürnberg Mahkemelerinde, Himmler ile yapılan bir görüşmenin tutanakları okundu ve doğu bölgelerinden 15 ila 35 yaş arası 500.000 kadının ev işçiliği için Almanya'ya sürülmesi kararına yer verildi. Sadece fabrikalarda değil, çiftliklerde ve ev kadınlarının evlerinde de en zorlu işler, Hitler'in yamyamlarının bu talihsiz kurbanlarının kaderiydi; kurbanlarını aç bırakıp vahşice dövdüler. Amerikan savcısı Dodd'un Nürnberg Mahkemelerinde belirttiği gibi, işçi alımı ve insanların köleliğe sürülmesi, acımasız ve vahşi bir insan avından başka bir şey değildi. Faşistleri insanlık karşıtı planlarının suçlu bir şekilde uygulanmasından hiçbir şey alıkoyamadı.

Nazi rejimi, tüm uluslararası yasaları ihlal ederek, rehine alma suç yöntemini yaygın bir şekilde kullandı. Nürnberg Mahkemelerinde, Sovyet savcılığını temsil eden Yoldaş Smirnov'un Yugoslavya, Çekoslovakya, Yunanistan, Polonya ve diğer ülkelerdeki rehinelerin vahşice imha edilmesiyle ilgili sözleri özellikle yankı buldu.

Yoldaş Smirnov, "Lahey Yönetmeliği'nin 50. maddesini ihlal ederek, Almanlar, bireylerin işlediği eylemlerden tüm nüfusun sorumlu olması gerektiği ilkesine sıkı sıkıya bağlı kalarak, masumları sistematik olarak cezalandırdılar... Almanlar, bu köylerin yakınlarında bilinmeyen kişiler tarafından işlenen eylemlere karşı önlem olarak rehin alma ve öldürme, toplu katliam, yıkım ve köylerin boşaltılması da dahil olmak üzere bir baskı politikası izlediler... Alman faşizminin bitmek bilmeyen vahşet serisinde, insanlığın

hafızasında uzun süre, belki de sonsuza dek kalacak bazıları vardır... Bu suçlar arasında, Naziler tarafından Çekoslovakya'nın Lidice köyünün yıkımı ve bu köyün halkına karşı yapılan acımasız misillemeler de yer almaktadır ¹. Bu vahşetler şu amaçlarla gerçekleştirildi: ¹) Direnebilecek herkesin fiziksel olarak yok edilmesi, 2) İnsan düşmanı bir ırk "teorisinin" uygulanması, 3) İddiaya göre partizanlarla savaşmak."

Nürnberg'deki Uluslararası Askeri Mahkeme toplantısında SSCB Başsavcısı Yoldaş R. Denko, "Onları , serbest bırakarak ... " diye vurguladı. dünya Uluslararası hukukun temel ilkelerini ve diğer imzalanmış anlaşmaları ihlal ederek, savaşı sivillerin kitlesel imhası, soygun, şiddet ve haydutluk silahına dönüştürdüler.

Onları, kendilerinin icat ettikleri bir efendi ırkının temsilcileri ilan etmekle ve güçlerinin nüfuz ettiği her yerde keyfi ve tiranlık dolu bir rejim, insanlığın temellerini çiğnemeye dayalı bir rejim kurmakla suçluyorum." ¹.

İNSAN KÜLTÜRÜNÜN BAŞARILARINA KARŞI İŞLENEN SUÇLAR

Nazilerin insanlığa karşı işlediği suçlar, kültürel kazanımlara karşı işledikleri tüm suçları da içermelidir. Kültürlü insanlığın modern uygarlığı, binlerce yıllık ilerlemenin ve barbarlığa karşı kazandığı zaferin sonucudur. Kültürün durgunlaşması ve gerilemesiyle ilgilenen düşmanları, her zaman ona karşı mücadele etmişlerdir. Ancak insanlık tarihi boyunca uygarlık, Hitler önderliğindeki 20. yüzyıl

¹ İzvestia, 19 Şubat 1946.

¹ Pravda, SSCB Başsavcısı Yoldaş Rudenko'nun Açılış Konuşması (Son), 10 Şubat 1946.

barbarları olan faşistlerin vurduğu kadar güçlü bir darbe hiç yememiştir. Bilim ve sanatın en büyük maddi hazineleri, insan zihninin dehalarının eserleri yok edilmiştir. Birçoğu bu barbarlar tarafından tamamen yok edilmiştir. Yok edilenlerin çoğunu geri kazanmak, yıllarca sürecektir sürekli ve zahmetli bir çalışma gerektirecektir. Bin yıllar bile, uygarlığın yaşadığı bu kayıpların hatırasını tarihten silemeyecektir.

Nazilerin bu konudaki suçluluğu, ateş ve kılıçla yürüdükleri Almanya da dahil olmak üzere, nesiller boyu bu ülkelerin önünde ölçülemez. Bu suçları, insanlığa karşı işlenen en ağır vahşetler arasında yer almaktadır. İnsanlığa karşı işlenen bu vahşetlerin baş kışkırtıcısı bizzat Hitler'di. Almanları açıkça barbarlığa dönmeye çağırdı. Şaşırtıcı bir alaycılıkla şöyle dedi: "Kültür, medeniyet, insanlık vb.— bunlar aptallık, korkaklık ve kibirin bir karışımının ifadeleridir. Bana aptal, barbar diyorlar ... Evet, biz barbarız ve barbar olmak istiyoruz. Bu onurlu bir unvan. Modern dünya sona eriyor. Tek görevimiz bu dünyayı yok etmek."

Yıkılmış bir dünyanın kalıntıları üzerinde Hitler, toplama kampları ve köle kolonileri kurmayı planladı. Her türlü bilgi meşalesini söndürmek ve kitleleri cehaletin aşılmaz karanlığına gömmek istedi. Bu canavar, suç ortaklarına şunları söyledi: "Yetersiz eğitilmiş ama fiziksel olarak sağlıklı bir kişi, entelektüel olarak gelişmiş bir kişiden topluma daha faydalıdır... Düşünceye, bilince karşı dikkatli olmalı ve yalnızca içgüdülerimize uymalıyız. Evrensel eğitim denilen şeye bir kez ve sonsuza dek son vermeliyiz. Evrensel eğitim zehirdir. Tam eğitim özgürlüğü, elitlerin ve aralarına kabul ettikleri kişilerin ayrıcalığıdır. Tutarlı davranarak... alt sınıfların büyük çoğunluğuna okuma yazma bilmeme ayrıcalığını bahşediyoruz. İşçi sınıfının ve tüm halkın kültürel düzeyi ne kadar düşükse, iktidarı koruma şansımız o kadar artar..."¹. Hitlercilerin uygarlık, bilim ve eğitim hakkındaki

¹ "Alman faşistlerinin vahşetleri", OGIZ , Gospolitizdat, 1941, s. 4.

görüşleri böyleydi . Örneğin, Hitler'in Milli Eğitim Bakanı şunları ilan etti: “Kör itaat, ortalama insanın en yüksek erdemidir. Ne kadar zeki olursa, o kadar az itaatkar olur.”² Benzer şekilde, Hitler'in adamı Goebbels de şöyle demişti: “Hümanizm, kültür, uluslararası hukuk; bunlar bizim için boş sözlerden ibaret.”

Hitler, Mein Kampf'ta şöyle yazmıştı: “Tutarlı bir cehalete ve paganizme geri dönme cesaretine sahip olmalıyız. Kültür ve bilgi, efendi sınıfı için belirli bir tehlike oluşturmaktadır. Ancak kültüre serbest erişim, köle sınıfının korunması için daha da tehlikelidir. Herkese açık bir kültür ideali çoktan geçerliliğini yitirmiştir. Bilgi ve bilim, yalnızca ayrıcalıklıların erişebileceği gizli bir kültür niteliği kazanmalıdır.”

Kültürü ayaklar altına alan Hitler, eğitimin de vicdan gibi insanı sakat bıraktığını söyledi. Teorik veya ahlaki herhangi bir kısıtlamaya tabi olmamayı kendi ayrıcalığı olarak ilan etti.

Almanya'da iktidarı ele geçiren Naziler, ilk saldırılarını derhal söz ve eylemleriyle ilerlemeye hizmet etmiş, insanlık için savaşmış, bilime büyük saygı göstermiş, insan eşitliği ve kardeşliğini savunmuş, insanlığı ilerleme yolunda ilerletmiş, ölümsüz isimleri uygarlık tarihine yazılmış olanlara yönelttiler. Birçoğu artık hayatta değildi, ancak parlak eserleriyle insanlıkta yaşamaya devam ediyorlardı. Hitler, bu dâhilerin eserlerini hedef aldı. Faşizmin nefret ettiği, insanlığın dostlarının yayınlanmış eserlerinin ülke çapında yakılmasını organize etti.

Orta Çağ'da Engizisyon, Kilise düşmanı ilan ettiği kişileri kazıkta yakma törenleri düzenlerdi. Hitler ise aynı gün, Almanya genelinde kültürün hizmetkarları olarak gördüğü kişilerin eserlerinin halka açık bir şekilde yakılmasını organize etti.

² Rubinstein M., Alman faşistleri bilim ve kültürün en büyük düşmanlarıdır, OGIZ , Gospolitizdat, 1941, s. 4.

Yakılmaya mahkum edilen kitapların listelerinde çeşitli ülkelerden birçok bilgin ve yazarın eserleri yer alıyordu. Almanya'nın büyük bilgin ve yazarları arasında olmak bile insanı kazıkta yakılmaktan kurtarmıyordu. Eğer bir kitap hakikatten ve sevgiden, kardeşlikten ve eşitlikten bahsediyorsa, işçi sınıfının sömürülmesine karşı mücadele ediyorsa, kaderi mühürlenmişti: kazıkta alevler içinde yanacaktı.

10 Mayıs 1933'te, Orta Çağ'da sapkınların diri diri yakıldığı Berlin, Dresden, Leipzig, Münih ve diğer Alman şehirlerinin ana meydanlarında, Naziler parlak düşünürlerin, şairlerin ve yazarların ölümsüz eserlerini yakmak için devasa ateşler yaktılar. Kamyonlar, kamu ve özel kütüphanelerden el konulan binlerce kitabı taşıdı. Marx, Engels, Lenin, Stalin, Liebknecht, Bebel, Mehring, Byron, Viktor Hugo, Maksim Gorki, Heine, Börne, Zola, Romain Rolland, Stefan Zweig ve daha birçoklarının eserleri yakıldı. Nazi fanatikleri, özellikle insanlık ilerlemesinin en seçkin temsilcileri olan, isimleri tarihe büyük hümanistler olarak yazılmış, bilimsel çalışmaları çalışan halkın çıkarlarına hizmet etmiş ve sömürüye ve hak mahrumiyetine karşı mücadele etmiş kişilere karşı nefret duyuyorlardı.

Hitler, özellikle Marksist literatürü yok etme konusunda çok acımasızdı; bununla Marksizmi de yok edeceğini düşünüyordu.

17. Parti Kongresi'nde Yoldaş Stalin, Marksizmi yok etmeye yönelik bu anlamsız girişimler hakkında şunları söylemişti: “Marksizm, işçi sınıfının temel çıkarlarının bilimsel ifadesidir. Marksizmi yok etmek için işçi sınıfını yok etmek gerekir. Ve işçi sınıfını yok etmek imkansızdır.”¹

İnsan düşüncesini yok etme girişimlerinde Nazilerin sergilediği bu davranışları tanımlamak için kullanılması gereken kelimeler, vahşi kötülük ve sınırsız aptallıktır.

¹ Stalin, J. V. Leninizm Sorunları, 11. baskı, s. 484.

İlk günlerde Berlin'deki kitap yangınları nedeniyle 10.000 kuintal kitap ve dergiye el konuldu. On bin özel kütüphaneye de el konuldu.

Almanya'da bilimsel eserlerin ve edebiyatın yok edilmesi, geçici olarak işgal altındaki ülkelerde benzer bilimsel ve sanatsal eserlerin yok edilmesinin bir provasıydı. Nazilerin Alman bilim insanlarına yönelik misillemeleri, işgal altındaki ülkelerdeki bilim insanlarına ve yazarlara yönelik misillemelerin bir öncüsüydü. Bilim insanları hapishanelerde ve toplama kamplarında öldüler. Paris hapishanesinde hapsedilenler arasında ünlü fizyolog ve Nobel ödüllü Lapique, fizikçi Langevin ve matematikçi Borel de vardı. Matematikçi ve çeşitli bilim akademilerinin fahri üyesi Profesör Bartel ise Lvov'da idam edildi.

Sovyetler Birliği'nin Nürnberg Mahkemeleri'ndeki savcılık temsilcisi Yoldaş Rudenko'ya gönderilen toplu bir mektupta, Lviv'de idam edilen Profesör Bartel'in yanı sıra, Lvivli bilim insanları Almanlar tarafından öldürülen yedi bilim insanının daha adını verdiler. Bunlar Profesörler Grek, Progulsky, Renetsky, Pilat, Akademisyen Solovia, Boy-Zhelensky ve Bilimler Akademisi Lviv şubesi kütüphanesinin müdür yardımcısı Vislotsky idi. Mektubun yazarları, bu bilim insanlarının yalnızca Slav oldukları için öldüklerini belirterek şunları eklediler: "Bilimsel Lviv'in korkunç fedakarlıkları, Hitlerciliğin uluslararası yargılamasında güçlü bir suçlama olarak hizmet etsin."¹

Krakow Üniversitesi'nden çok sayıda profesör toplama kamplarında hayatını kaybetti. Uluslararası toplum, Nazi rejiminin işgal ettiği ülkelerde şehit düşen bilim insanlarının, yazarların ve sanatçıların kanlı ve büyük bilançosunun hâlâ farkında değil. Şiddetli ve zamansız ölümler, onları neredeyse her Avrupa ülkesinde insanlıktan kopardı. Bireysel ve toplu olarak yok edildiler. Örneğin, Çekoslovakya'da, Nazi celladı

¹ Pravda, 21 Aralık 1945.

Heydrich'e yapılan suikast girişiminden sonra, sadece bir ay içinde binlerce aydın yok edildi.

Hayatını kaybeden entelektüellerin sayısı hesaplanamaz. Nazi rejimi, entelektüelleri yok etme yolunda cellatvari bir şekilde ilerlerken, sanık sandalyesinde oturan Roseberg'in şu sözünü kullandı: "Acıma, Yahudi İsa'dan, Rus Tolstoy'dan, İngiliz Dickens'tan ve Fransız Victor Hugo'dan bulaşan bir bulaşıcı hastalıktır."²

Hitlerciliğin liderleri, suç örgütlerinin üyelerine, ordularına ve Alman halkına bu iğrenç "doktrini" bulaştırdılar.

17 Ocak 1946'da, Uluslararası Askeri Mahkeme'nin sabah oturumunda, Fransa Başsavcısı de Menthon, Nazilerin insanlığa karşı işlediği suçları genel olarak şu şekilde özetledi: "Burada, ulusların insan varlığını iyileştirmek için binlerce yıldır çabaladığı tüm rasyonel, ahlaki ve manevi değerleri reddeden bir doktrinden bahsetmek istiyorum. Bu doktrinin amacı, insanlığı bir barbarlık durumuna sürüklemektir... İnsanlık dışılığı bir ilke haline getiren Ulusal Sosyalizm doktrini, modern toplumun yıkımının doktrinini gerçekten yaratmıştır."

Hitlercilik, işgal altındaki ülkelerde ulusal kültürü yok etmeyi amaçlıyordu. Özellikle sosyalist ülkemizin gerçekten evrensel, son derece insancıl kültürüne karşı tiksinti duyuyordu. Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nden sonra bu kültürün eşi benzeri görülmemiş hızlı gelişmesinden dehşete düşmüştü. Bolşevik Parti ve liderleri ve öğretmenleri Lenin ve Stalin'in önderliğinde bu kültürün elde edeceği kazanımlardan dehşete düşmüştü. Bu nedenle Hitlercilik, insan kültürünün en yüksek başarısı olan Bolşevizme karşı bir haçlı seferi ilan etti. SSCB'nin tüm kültürel, ekonomik ve siyasi kazanımlarını yok etmek için önceden planlanmış bir program hazırlamıştı.

² Tarle E., Hitlercilik—Aydınların Boğucusu, 1942, s. 2.

Ülkemizde işlenen Nazi insanlık suçları gerçekten korkunçtur ve hepsini listelemek imkansızdır. Küçük bir köy okulundan ulusal bir araştırma enstitüsüne, üniversiteye veya akademiye kadar her Sovyet kurumu, kütüphane koleksiyonlarıyla birlikte, Nazilerin görüşüne göre yok edilmesi gereken bir kültür merkeziydi. 1945'te, Nazi işgalcilerinin suçlarının tespiti ve araştırılması için kurulan Olağanüstü Devlet Komisyonu, ülkemize verilen maddi zarara ilişkin nihai bulgularını yayınladı. Sadece halk kütüphanelerinden bile Naziler 100 milyondan fazla cilt kitabı yağmalayıp yok etti .

1941 yılına gelindiğinde, geçici olarak işgal altında olan Birliğimizin bölgesinde 82.000 ilkokul ve ortaokul bulunuyordu. Bu ortaokulların her birinde 2.000 ila 25.000 kitap arasında kütüphane vardı. Bu ilkokul ve ortaokullar, kütüphaneleri, mülkleri ve ekipmanlarıyla birlikte tamamen yok edildi. Belarus Bilimler Akademisi ve Kiev Üniversitesi'nin kütüphaneleri, laboratuvarları ve eşsiz el yazması koleksiyonları tamamen imha edildi. 334 yükseköğretim kurumu kısmen veya tamamen yok edildi.

Yüz otuz yedi pedagoji ve öğretmen yetiştirme enstitüsü ile 605 araştırma enstitüsü yıkıldı ve yağmalandı. ² Yıkılan bilimsel kurumlar arasında, nadir aletleri ve olağanüstü güneş teleskobuyla Leningrad yakınlarındaki Pulkovo Astronomi Gözlemevi de vardı. Kırım'daki Simeiz Gözlemevi de benzer bir kaderi paylaştı. Ekipmanları ve gökyüzü ve yıldız spektrumlarının fotoğraflarını içeren 9.000 negatif, Almanya'ya götürüldü.

¹ Nazi işgalcilerinin devlet işletmelerine ve kurumlarına, kolektif çiftliklere, kamu kuruluşlarına ve SSCB vatandaşlarına verdiği maddi zararlar hakkında, Nazi işgalcilerinin zulmünün tespiti ve araştırılması için kurulan Olağanüstü Devlet Komisyonu Raporu, 1945, s. 18-19.

² Aynı kaynak.

Kütüphaneler, okullar, üniversiteler, araştırma enstitüleri ve laboratuvarların yanı sıra, değerli arşiv ve el yazması koleksiyonları da yok edildi ve yağmalandı. Kiev'deki yıkım, özellikle yıkıcı bir kültürel kayıptı. Ukrayna kültürünün en eski merkezi olan Taras Şevçenko Kiev Ulusal Üniversitesi havaya uçuruldu. Yangın, üniversite kütüphanesinden 1.200.000 kitabı, nadir el yazmalarını, eski belge koleksiyonlarını ve 2 milyondan fazla sergi içeren zooloji müzesini yok etti. 300'den fazla anatomi, botanik, genel biyoloji, mineraloji, paleontoloji ve petrografi müzesi de dahil olmak üzere müzeler de yok edildi. Yirmi laboratuvar ve 18 uzmanlaşmış ofis ve atölye de yıkıldı. Nadir aletlerin, bilimsel materyallerin ve kitapların Berlin'e gönderildiği Kiev Tıp Enstitüsü'ndeki hasarın on milyonlarca ruble olduğu tahmin ediliyor. Kiev bilim kurumlarından yok edilen ve kaldırılan kitapların toplam sayısının yaklaşık 4 milyon olduğu tahmin ediliyor.

Ukrayna SSC Bilimler Akademisi nadir ve eşsiz yayınlarını kaybetti ve gazete, tiyatro afişi, poster ve nota koleksiyonlarının yok edilmesi telafisi mümkün olmayan bir kayıp oldu. Dikkat çekici kart katalogları yakıldı. Arşiv kayıtları sosis ve ringa balığı sarmak için kullanıldı. Nadir Çin, Fars ve Habeş el yazmaları ile öncü matbaacı Ivan Fedorov tarafından basılan kitapların ilk baskıları çalındı.

Halk Eğitim Komiserliği binası kışlaya dönüştürülmüş ve Edebiyat, Tarih, Dilbilim Enstitüsü ve diğer kurumların kütüphanelerinden getirilen kitaplarla ısıtılmıştır. Felsefe ve tarih üzerine değerli kitaplar burada yok olmuştur. Önemli sayıda kitap açık avluya atılmış ve çamur ve yağmur altında çürümüştür. Sadece Halk Eğitim Komiserliği binası değil, çok sayıda eğitim kurumu da Alman kışlasına ve hatta ahıra dönüştürülmüştür. 150 ortaokul ve ilkokuldan 77'si kışla, 8'i ise ahır olarak kullanılmıştır.

“Kiev’deki Alman Suçları” adlı eserin yazarı Yoldaş Dubina, bunları büyük bir ayrıntıyla anlatmış ¹ ve özellikle Nazilerin sanat eserlerini yağmalamalarına ve müzeleri tahrip etmelerine odaklanmıştır. Örneğin Kiev, Alman yağmacılarının Sovyet sanatına verdiği zararı göstermektedir.

Kiev Peçersk Lavra’sından birçok sanat hazinesi götürüldü. Ünlü Meryem Ana’nın Ölümü Katedrali de dahil olmak üzere Lavra havaya uçuruldu. Makovsky, Kuindzhi ve Kiselev’in tabloları, Flavitsky’nin “Prenses Tarakanova”sı ve daha birçok eser müzelerden alındı. Ukrayna Sanatı Müzesi’nde, toplam 41.000 eserden sadece 1.900’ü halk sanatı bölümünde kaldı. Nakış, tekstil, seramik ve ahşap oyma koleksiyonlarının neredeyse tamamı kayboldu. Silah, porselen, mobilya ve diğer eşya koleksiyonları da götürüldü. Bu bilgiler sadece Kiev için geçerlidir. Olağanüstü Komisyon, Alman işgali altındaki topraklardaki müzelere verilen zararı özetledi. Hesaplamalarına göre Naziler 427 müzeyi yok etti. Smolensk, Novgorod, Stalingrad ve diğer birçok şehrin en zengin müzeleri yok edildi.

Yıkımın boyutunu, örneğin Karadeniz bölgesi halklarının tarihini aydınlatan Chersonesos Müzesi’ndeki 150.000 eser ve koleksiyonun yok edilmesi gibi gerçeklerden anlayabiliriz. Bahçesaray Sarayı Müzesi de dahil olmak üzere Kırım’daki tüm sanat müzeleri zarar gördü. “Perekop’a Saldırı” panoraması yok edildi ve Akademisyen Roubaud’un dünyaca ünlü “Sivastopol Savunması” panoraması ağır hasar gördü. Nazilerin geçici olarak ele geçirdiği her şehirde, Rus mimarisinin en büyük eserlerine karşı anlamsız ve acımasız bir yıkım gerçekleştirdiler. Yıkım ve yağma, onların haydutluğunun sloganıydı. Özellikle Puşkin, Pavlovsk, Peterhof ve Gatchina’daki saray müzelerine büyük bir şiddetle saldırdılar. Bu saraylardan sanatsal mobilyalar,

¹ Dubin A. K., Kiev’deki Alman vahşetleri, Gospolitizdat, 1945, s. 29.

porcelenler, resimler ve saray kütüphanelerinden değerli kitaplar çıkarıldı. Meşale taşıyıcıları, taşıyamadıkları şeyleri yakarak, sanatın en büyük ustalarının muhteşem eserlerini ateşe verdiler. Naziler, yağma ve yıkımı, Rusya'nın Avrupa kültüründeki "Asyatik" etkisinin ortadan kaldırılması olarak gördüler. Mareşal Reichenau'nun (13 Şubat 1941) Hitler tarafından onaylanan emriyle, partizanların ve "kadın yozlaşmışların" imha edilmesi emredildi ve "yerel halka ve savaş esirlerine yiyecek sağlamanın gereksiz bir insanlık eylemi olduğu" ilan edildi.

Emrin kültürel hazinelerin imhasına ilişkin şu sözleri içeriyordu: "Askerler yalnızca askeri kamp olarak kullanılacak binalardaki yangınları söndürmekle ilgilenmektedir. Binalar da dahil olmak üzere eski Bolşevik yönetiminin sembolü olan her şey imha edilmelidir. Doğu'da hiçbir tarihi hazinenin önemi yoktur."¹

Nürnberg, Kiev, Smolensk, Nikolaev, Leningrad, Minsk ve Letonya ile Litvanya Sovyet Sosyalist Cumhuriyetlerinde yapılan yargılamalar, bu emrin faşist generaller, subaylar ve askerler tarafından tam olarak nasıl yerine getirildiğini gösterdi.

Büyük yazarlarımızın isimleriyle anılan, her Rus ve her kültürlü insan için değerli olan tarihi hazineler de yıkımdan kurtulamadı. Naziler, dahi yazar Lev Nikolayeviç Tolstoy'un doğduğu, yaşadığı ve çalıştığı malikaneyi suç teşkil edecek şekilde yıktılar; ayrıca Rus dehası A.S. Puşkin'in yaşadığı ve çalıştığı Mihailovskoye köyündeki malikaneyi de yağmaladılar; ve Çaykovski, Lermontov, Rimski-Korsakov, şair Nikitin, Mitskeviç, Drozhzhin ve bilim insanı Tsiolkovsky'nin müzelerini de yağmaladılar.

¹ "Belgeler Suçluyor"—Alman yetkililerinin işlediği korkunç vahşetlere dair belgelerden oluşan bir derleme, Gospolitizdat, 1943, s. 92.

Yasnaya Polyana’da Naziler darağacı kurdular. Pyatigorsk’ta ise büyük Rus şair Mihail Lermontov’un anısına benzer bir vahşet işlediler. Lermontov’un düelloda öldürüldüğü yer, Sovyet vatandaşlarının idamı için bir darağacına dönüştürüldü. Burada idam edilenlerin acı dolu ölümlerinden sonra, şairin kanının ve faşizmin kurbanlarının kanının döküldüğü bu yer, gelecek nesillerin hafızasında daha da ölümsüzleşti.

Alman işgalciler Yasnaya Polyana’da bir buçuk ay kaldılar. SSCB Bilimler Akademisi Özel Komisyonu, müzenin durumu hakkında bir rapor hazırladı. Yasnaya Polyana’dan geri çekilirken Almanlar, ateş yakıp üzerine yakacak dökerek Leo Tolstoy’un evini yakmaya çalıştılar. Kundakçılar aceleyle kaçtıktan sonra yangın söndürüldü. Komisyon, yakacak odun bulunmasına rağmen, evi işgal eden Almanların tüm bölmeleri, sıraları, Tolstoy’un çalışma odasından bir kitaplığı, bir büfeyi ve şık antika resim ve portre çerçevelerini yaktığını tespit etti. Müze sergileri ve tablolar tahrip edildi veya yağmalandı. 1945’te Olağanüstü Komisyon, Nazi vahşetleri hakkındaki raporunda Yasnaya Polyana’daki nadir el yazmaları ve kitapların tahrip edilmesiyle ilgili bilgileri yayınladı.

Müzenin bulunduğu binayı hastane olarak kullanmak üzere işgal eden Naziler, tüm kilitli masa ve dolapları açmak için anahtar kullandılar. Çalınan eşyalar arasında Yasnaya Polyana köylülerine ait çeşitli dönemlere ait giysiler de vardı. Alman subaylar bu etnografik koleksiyonları kendi aralarında paylaştılar.

Bilindiği üzere, Leo Tolstoy’un mezarı evinden bir kilometre uzaklıkta bulunmaktadır. Bu mezar, tüm Rus halkının en büyük kutsal yerlerinden biridir. Dünyanın dört bir yanından insanların ona saygı göstermek için geldiği bir hac yeridir. Burada tüm ziyaretçiler saygıyla başlarını açarlardı. Naziler bu kutsal yeri de kirllettiler. Leo Tolstoy’un mezarında, yazarın mezarını Nazi gamalı haçı ve Almanca yazılarla süslenmiş haçlar taşıyan 75 tümsekle çevreleyerek

faşistler için bir mezarlık kurdular.¹ Leningrad mezarlığında, insanlık ideallerine ortak bir bağlılıkla hayatları boyunca birleşmiş büyük yazarların mezarları “edebi köprüler” üzerinde birbirine yakın yerleştirilirken, Yasnaya Polyana’da dünyanın en büyük hümanistinin mezarı insanlığın yeminli düşmanları tarafından kuşatıldı. Büyük yazarın mezarının etrafına faşistler için ortak bir mezarlık inşa edilmesi, büyük yazarın hatırasına yönelik açık bir hakaret ve aşağılama ifadesiydi.

Nazilerin Yasnaya Polyana’daki varlığı, büyük hümanist ve her türlü şiddete karşı savaşıcı olan kişinin anısına bir hakaretti. Onların varlığı, en çeşitli biçimlerdeki sürekli şiddetten başka bir şey değildi.

Yasnaya Polyana sakinlerine işkence ettiler, kadınlara tecavüz ettiler, iki sakini astılar ve cesetlerini üç gün boyunca asılı bıraktılar. Geri çekilirken, polikliniği ve tüm binalarını, ayrıca on yıllık okul binasını ateşe verdiler. Bu yangın, Yasnaya Polyana’da işlenen faşist vahşetlerin bir nevi aydınlatılması işlevi gördü.

Rus kültür anıtlarını yok etme politikasına sadık kalan Naziler, özellikle A. S. Puşkin’in adıyla ilişkilendirilen her şeyi yok etmede son derece acımasız davrandılar. Olağanüstü Komisyon raporlarının şu kısa sözlerinde ne kadar korkunç bir acı, ama aynı zamanda haklı bir öfke de yer alıyor: “Büyük şairin ‘Eugene Onegin’, ‘Çingeneler’ ve ‘Boris Godunov’u yazdığı Mihailovskoye’deki Puşkin Rezervini ve malikanesini kirllettiler, ev müzesini yaktılar ve Svyatogorsk Manastırı’ndaki A. S. Puşkin’in mezarını tahrip ettiler ve parktaki asırlık ağaçları kestiler.” Şairin mobilyaları, ev eşyaları ve kütüphanesi Almanya’ya götürüldü.” Alman barbarları tarafından yok edilen her şeyin kuru bir listesini içeren bu protokolün her satırının ardında, Rus edebiyatı

¹ Yukarıda bahsedilen “Belgeler Suçluyor” adlı eser, s. 95-106.

tarihi için gerçek bir trajedi yatıyor. Benzer bir kader, Puşkin'in eşı N. Gonçarov'un ailesinin eski mülkünde, Moskova bölgesindeki Yaropolets köyünde bulunan bir başka Puşkin müzesinin de başına geldi. Müze ahıra dönüştürüldü. İçinde kütüphane, resimler, Gonarovların günlükleri, heykeller, oyma yaldızlı mobilyalar, halılar ve daha birçok şey bulunuyordu. Almanlar geri çekildikten sonra, çıplak duvarlar ve yerde at dışkıları kaldı.

Naziler Klin'de üç hafta kaldılar. 14 Aralık 1941'de Kızıl Ordu güçlü bir saldırı başlattı ve yıkım eylemlerini tamamlayamadan şehri terk etmelerini sağladı. Ancak bu kısa süre içinde, dünyaca ünlü besteci Pyotr Çaykovski'nin müze evindeki birçok anıtı tahrip ederek Rus kültürüne yıkıcı bir darbe indirdiler. Bu ev, bestecinin ölümünden sonra 1893'ten beri özenle korunuyordu. Sovyet hükümeti burada bir devlet müzesi kurmuştu. İşgalciler Çaykovski Müzesi'nde her zamanki taktiklerini kullanarak mobilyaları, kitapları, notaları ve heykelleri karın içine attılar. Evin odaları motosiklet garajına dönüştürüldü. Bir komisyon, aşılmaz bir pislik buldu: şarap şişeleri, teneke kutular, bitli yataklar ve benzeri şeyler. Odalardan biri dışkıyla kirlenmişti.

Hitler'in vandalları, sobaları nota kağıtları, kitaplar ve gravürlerle doldurdular. Müzeye ait eşyalar, dolu sandıklarda saklanan bu barbarlar tarafından yere atıldı, parçalara ayrıldı ve kirli botlarla çiğnendi. Daha önce tahrip edilmiş olan bestecinin büstü avluya atıldı. Duvarlardan sökülen duvar halıları da dahil olmak üzere bazı eşyalar bu haydutlar tarafından götürüldü. Sadece Kızıl Ordu'nun hızlı gelişti Çaykovski Evi Müzesi'ni tamamen yıkımdan kurtardı.¹

Rus besteci Rimsky-Korsakov'un Tikhvin şehrindeki ev müzesinin, şair Nikitin'in Voronezh'deki evinin, Polonyalı şair Adam Mickiewicz'in Beyaz Rusya Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti'ndeki Navahrudak'taki evinin, köylü şair

¹ Yukarıda bahsedilen “Belgeler Suçluyor”, s. 107-108.

Drozhin'in Davidovo köyündeki evinin, dünyaca ünlü havacılık bilimcisi K. E. Tsiolkovsky'nin ve diğerlerinin Almanlar tarafından nasıl tahrip edildiğinin ayrıntılarına girmeyeceğiz. Her yerde alışıl gelmiş yıkım manzaraları vardı. Örneğin, Tsiolkovsky'nin evinde Almanlar maketleri, planları ve ekipmanları yok ettiler. Bir odayı tavuk kümesine çevirdiler ve Tsiolkovsky'nin portresine ateş ettiler.

Evrensel insan kültürünün kazanımlarının bu anlamsız, barbarca yıkımını öğrenen her Sovyet vatandaşı, dünyanın her yerindeki her kültürlü insan derin bir kederle dolar.

Naziler, dini ibadete onarılamaz kayıplar verdirdiler. Yüzyıllar öncesine ait kilise anıtlarını yerle bir ettiler. İşgal altındaki topraklarda yıkılan veya hasar gören 1670 kilise arasında, 11. yüzyıla kadar uzanan Rus mimarisine ait anıtlar da vardı. 1073 yılında inşa edilen Kiev Peçersk Lavra'sının Meryem Ana'nın Ölümü Kilisesi havaya uçuruldu. Onarılamaz kayıplar arasında, 1160 yılında inşa edilen Polotsk'taki Euphrosyne Manastırı Katedrali, Çernigov'daki 12. yüzyıl başlarına ait Borisogleb Katedrali ve 14. ve 15. yüzyıllara ait binalar, örneğin Aziz Andreas Stratelates Kilisesi, Şefaath Kilisesi ve Novgorod'daki Aziz Sofya Katedrali'nin çan kulesi yer almaktadır. Olağanüstü Komisyon, kiliselerde at ve köpek bulundurulması, ikonların ranza olarak kullanılması vb. durumların inananların dini duygularıyla alay edildiğini tespit etti.²

Nürnberg Mahkemeleri raporlarından, Nazilerin bu haydutlar tarafından köleleştirilen tüm ülkelerdeki bilim, teknoloji ve kültürün en büyük hazinelerine karşı benzer bir tutum sergilediklerini biliyoruz. Nazi İşgalcilerinin Suçlarını Araştırmak İçin Kurulan Olağanüstü Komisyon, resmi raporunda, yıkılan tiyatro, kulüp ve kamusal alan sayısını 44.000 olarak tahmin etmiştir. Naziler, patlayıcı el bombaları

² Dışişleri Halk Komiseri V. M. Molotov'un Alman işgalcilerinin canavarca şiddeti hakkındaki notu, 27 Nisan 1942, s. 22.

ve kundaklama kullanarak, uzak köylerdeki küçük “kamusal alanlardan” Kiev, Odesa, Minsk ve diğer şehirlerdeki gerçek saray tiyatrolarına kadar her şeyi inanılmaz bir vahşetle tahrip etmişlerdir. 33.000 klinik, dispanser ve poliklinik, 6.000 hastane, 976 sanatoryum ve 656 huzurevi yıkılmış ve yağmalanmıştır.

Kızıl Ordu’nun güçlü darbeleri altında geri çekilen Naziler, faşist hükümet ve askeri komutanlıktan ülkemizi çöle çevirme emri almışlardı.

Sovyet savcısı Yoldaş Raginsky’nin Nürnberg Duruşmalarında (22 Şubat 1946 sabah oturumu) belirttiği gibi, Naziler bu hedefi belirledikten sonra 1.710 şehri ve 70.000’den fazla köy ve mezrayı tamamen veya kısmen yok ettiler. 6 milyondan fazla binayı yaktilar ve yaklaşık 25 milyon insanı evsiz bıraktılar.

Nazi işgalcileri, yaklaşık 4 milyon işçiyi istihdam eden 31.850 sanayi kuruluşunu yok etti. Geri çekilme ve işgal sırasında Naziler, 479 liman ve rıhtım tesisini, 89 tersaneyi, 36.000 posta ve telgraf ofisini, telefon santrallerini ve diğer iletişim tesislerini imha etti. Ayrıca 91.000 kilometre otoyolu havaya uçurdular.

Olağanüstü Komisyon, Nazilerin çeşitli sektörlerde yol açtığı yıkımı ortaya koydu. Örneğin, Grozni ve Krasnodar bölgelerindeki petrol sahalarında yıllık 5 milyon ton petrol üreten 3.000’den fazla kuyu imha edildi.

Özel ray sökme makineleri 65.000 kilometre demiryolu hattını imha etti, 13.000 demiryolu köprüsünü havaya uçurdu ve 500.000 kilometre otomatik blok kablolama ve demiryolu iletişim hatlarını yok etti. Moskova ve Donets Havzalarında, Nazi işgalcileri 337.000 işçinin çalıştığı ve yılda 100 milyon tondan fazla kömür üreten 1.135 madeni imha etti.

Naziler, toplam kapasitesi yaklaşık 5 milyon kilovat olan 61 büyük ve çok sayıda küçük enerji santralini havaya uçurdu ve aralarında 26 bin işçinin çalıştığı Mariupol fabrikasının da bulunduğu düzinelerce demir ve demir dışı metalürji tesisini yok etti.

Resmi belgelerden Nazilerin insanlığa, maddi kültürümüzün kazanımlarına ve teknolojik ilerlemelere karşı işlediği bu devasa suç rakamlarını öğrendiğimizde, tüm bu kayıplara, tüm bu ağır darbelere rağmen, büyük Stalin'in önderliğinde bu zorlu mücadelede zafer kazanan Sovyet halkına saygı duyuyoruz. Bolşevik Partisi önderliğindeki Sovyet halkı, hain düşman tarafından yerle bir edilen on binlerce yerleşim yerini, köyü ve kasabayı barışçıl bir şekilde yeniden inşa etmek için tüm gücünü ortaya koyuyor. Nazilerin tüm bu yıkımı gerçekleştirmek için çok az zamana ihtiyaç duyması şaşırtıcı değil. Ancak şaşırtıcı olan, fabrikaları, tesisleri ve kültür merkezleriyle birlikte yıkılmış kasaba ve köylerin küllerinden ve enkazından ne kadar hızlı bir şekilde yükseldiğidir. Anavatanımız, yıkılanların yerine yeni yapılar inşa ediyor, tüm teknolojik ve bilimsel gereksinimleri karşılıyor ve dünyanın ilk proleter devletinin vatandaşlarına her türlü imkanı sağlıyor.

* * *

Nürnberg Mahkemeleri, Smolensk, Minsk, Harkov, Kiev, Orel ve diğer şehirlerdeki davalarla birlikte, Nazilerin işlediği korkunç vahşetleri ortaya çıkardı. Bu vahşetleri ayrıntılarıyla anlatan binlerce belge sunuldu ve yüzlerce görgü tanığı ve Alman faşizminin hayatta kalan kurbanı ifade verdi. İşgal altındaki tüm ülkelerde ve Alman toplama kamplarında ölen milyonlarca kurban sonsuza dek susturuldu. Ancak gölgeleri mahkeme salonlarında dolaşıyor. Korkunç acılar içinde ölen bu işkence görmüş erkekler, kadınlar, çocuklar ve yaşlılar, sanki yaşıyorlarmış gibi karşımızda duruyorlar. Adalet istiyorlar. Tüm ilerici insanlık haklı bir öfkeyle dolu. Dünyanın her ülkesindeki her düşünen, dürüst insan, Naziler için adil bir ceza bekliyor; barışa, savaş yasalarına ve geleneklerine, insanlığa karşı işledikleri tüm suçlar için hak ettikleri cezayı almalarını bekliyor.

Sovyet halkı, Kızıl Ordu, Bolşevik Parti ve büyük Stalin, faşizme karşı kazanılan zaferde ölçülemez derecede büyük roller oynadılar. Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği zafer kazandı. Rus halkı dünyaya en büyük kahramanlığını gösterdi.

9 Şubat 1946'da Moskova'daki Stalin seçim bölgesinde yapılan bir seçim öncesi toplantısında büyük lider Yoldaş Stalin şunları kaydetti: "Tüm diğer sonuçların ortaya çıktığı tek bir temel sonuç vardır. Bu sonuç, savaşın sonunda düşmanın yenilmesi ve bizlerin müttefiklerimizle birlikte zafer kazanmasıdır. Savaşı düşman üzerinde tam bir zaferle bitirdik; savaşın temel sonucu budur."

Lenin ve Stalin'in bayrağı altında faşizme karşı zafer kazandık. Anavatanımız savaş meydanında mucizeler gerçekleştirdi. Yenilenen barışçıl yeniden yapılanmada da bu mucizeleri gerçekleştirecektir.